

Forslag

til

Lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen m. v.

Fremsat den 5. december 1958 af *indenrigsministeren*.

I. Ændringer i lov vedrørende personlig skat til kommunen.

§ 1.

I lov vedrørende personlig skat til kommunen, jfr. lovbekendtgørelse nr. 323 af 21. december 1957, foretages de i nedenstående §§ 2-23 angivne ændringer.

§ 2.

Lovens § 1, stk. 1, 2. og 4. pkt., udgår.

§ 3.

Lovens § 7, stk. 1, udgår.

§ 4.

I lovens § 8, stk. 3, ændres ordene „opholdskommunen og erhvervskommunen“ til: „kommunen“.

§ 5.

Lovens § 9 affattes således:

„§ 9. I Københavns og Frederiksberg kommuner samt i de københavnske omegnskommuner beregnes den kommunale indkomstskat af personer på grundlag af en rateskala efter bestemmelserne i stk. 2 og 3. Ved de københavnske omegnskommuner forstås i denne lov følgende kommuner:

Ballerup-Måløv, Birkerød, Brøndbyvester-Brøndbyøster, Dragør, Farum, Gentofte, Gladsaxe, Glostrup, Herlev, Herstedøster-Herstedvester, Hvidovre, Høje Taastrup, Hørsholm, Lyngby-Taarbæk, Rødovre, Store Magleby, Søllerød, Tårnby, Vallensbæk og Værløse.

Stk. 2. Forinden skatten beregnes, ned sættes den indkomst, der efter § 8 skal lægges til grund ved påligning af skat til kommunen, med følgende fradrag:

a) Personfradrag på 4 000 kr. for skatteydere, der ved beregning af skat til staten stilles som familieforsørgere, og 2 500 kr. for andre skatteydere.

b) Børnefradrag efter de ved statskattens beregning til enhver tid gældende regler for skatteydere i den pågældende kommune.

c) Hustrufradrag efter de ved statskattens beregning til enhver tid gældende regler.

Den herefter fremkomne indkomst, afrundet til det nærmeste lavere med 50 delelige kronebeløb, benævnes skalaindkomsten.

Stk. 3. Kommuneskattens grundbeløb beregnes af skalaindkomsten ved anvendelse af følgende skala:

Af en skalaindkomst på:	udgør grundbeløbet:
under 20 000 kr.,	14 pct. af indkomsten
20 000 kr., men ikke over 50 000 -	2 800 kr. af 20 000 kr., 20 pct. af resten
over 50 000 - — — — 100 000 -	8 800 - - 50 000 - 22 — - —
— 100 000 - — — — 200 000 -	19 800 - - 100 000 - 24 — - —
— 200 000 - — — — 400 000 -	43 800 - - 200 000 - 28 — - —
— 400 000 - — — — 1 000 000 -	99 800 - - 400 000 - 31 — - —
1 000 000 - og derover	285 800 - - 1 000 000 - 34 — - —

Af de således fremkomne grundbeløb beregnes kommuneskatten med en for alle kommunens skatteydere fælles procent (udskrivningsprocenten). Denne procent udfindes ved at multiplicere det beløb, kommunen ifølge det vedtagne overslag (budget) ialt skal udskrive som kommunal indkomstskat, med 100 og dividere det fremkomne beløb med summen af grundbeløbene. Udskrivningsprocenten anføres på skattekvitteringen. Skattebeløb på 10 kr. og derunder opkræves ikke.“

§ 6.

Efter lovens § 9 indsættes som nye paragraffer:

„§ 9 a. I nedennævnte kommuner beregnes den kommunale indkomstskat af personer efter bestemmelserne i stk. 3 og 4 med en for alle kommunens skatteydere fælles procent (beskatningsprocenten):

a) Købstadkommunerne, Marstal handelsplads og de sønderjyske flækker.

b) Omegnskommuner til de under a) nævnte købstæder m. v., for så vidt de ved den senest forud for ligningens foretagelse offentliggjorte almindelige folketælling havde mindst 500 indbyggere, bosat i forstadsbebyggelser.

c) Øvrige sognekommuner, der ved den senest forud for ligningens foretagelse offentliggjorte almindelige folketælling havde mindst 3 000 indbyggere, bosat i bymæssige bebyggelser, bortset fra de i § 9, stk. 1, nævnte københavnske omegnskommuner.

Stk. 2. Når ganske særlige forhold foreligger, kan indenrigsministeren fritage en sognekommune for pligten til at beregne kommuneskat efter bestemmelserne i stk. 3 og 4. Indenrigsministeren udsteder offentlig bekendtgørelse om, hvilke sognekommuner der skal beregne kommuneskat efter bestemmelserne i stk. 3 og 4.

Stk. 3. Forinden skatten beregnes, nedsættes den indkomst, der efter § 8 skal lægges til grund ved påligning af skat til kommunen, med de i § 9, stk. 2, a)-c), angivne fradrag. Den herefter fremkomne indkomst, afrundet til nærmeste lavere med 50 delelige kronebeløb, benævnes skalaindkomsten.

Stk. 4. Kommuneskatten beregnes af skalaindkomsten med en for alle kommunens skatteydere fælles beskatningsprocent. Denne procent udfindes på følgende måde: Det

beløb, kommunen ifølge det vedtagne overslag ialt skal udskrive som kommunal indkomstskat, eventuelt med et efter kommunalbestyrelsens skøn fastsat tillæg på indtil 10 pct. til imødegåelse af afgang, multipliceres med 100; det fremkomne beløb divideres med summen af skalaindkomsterne. Beskatningsprocenten, der skal anføres på skattekvitteringen, beregnes med 1 decimal. Fremkommer der ved beregningen flere decimaler, bortkastes disse, og den første decimal forhøjes med 1. Skattebeløb på 10 kr. og derunder opkræves ikke.

§ 9 b. I de sognekommuner, der ikke skal beregne kommunal indkomstskat af personer efter bestemmelserne i §§ 9 og 9 a, kan sognerådet træffe beslutning om, at den kommunale indkomstskat beregnes med en for alle kommunens skatteydere fælles beskatningsprocent efter bestemmelserne i § 9 a, stk. 3 og 4. Beslutningen vil være at bekendtgøre på den i kommunen sædvanlige måde. Træffes sådan beslutning ikke, sker ligningen af den kommunale indkomstskat efter bestemmelserne i denne paragrafs stk. 2-4.

Stk. 2. I den indkomst, der efter § 8 skal lægges til grund ved påligning af skat til kommunen, gives følgende fradrag:

a) Børnefradrag under de betingelser, der til enhver tid er fastsat for børnefradrag ved statsskattens beregning. Fradraget udgør 200 kr. for hvert barn, men sognerådet kan træffe beslutning om, at fradraget forhøjes indtil de ved statsskattens beregning til enhver tid gældende børnefradrag for skatteydere i den pågældende kommune.

b) Hustrufradrag efter de ved statsskattens beregning til enhver tid gældende regler, dog kun såfremt sognerådet træffer beslutning herom. I de sognekommuner, hvor hustrufradrag herefter gives, kan sognerådet tillige beslutte, at det beløb, hvormed hustrufradrag højst skal kunne ydes, fastsættes lavere end det tilsvarende beløb ved statsskattens beregning.

Stk. 3. Den herefter fremkomne indkomst vil for hver enkelt skatteyder efter lejligheden være at forhøje (forholdsvis store indkomster, ringe husstand, særlig stor vinding i det sidste år, særlig heldige driftsforhold) eller nedsætte (forholdsvis ringe indkomster, stor børneflokk, alderdom, sygdom,

store tab og uheld i det sidste år). Forhøjelsen kan højst udgøre 50 pct. af indkomsten og nedsættelsen højst 70 pct. Indkomster mellem 1 300 kr. og 1 500 kr. kan dog nedsættes med indtil 80 pct. og indkomster mellem 1 200 kr. og 1 300 kr. med indtil 90 pct. Indkomster på 1 200 kr. og derunder kan efter sognerådets skøn helt fritages for skatteydelse. Sognerådet vil kunne anvende visse, under hensyntagen til de særlige forhold i den enkelte kommune nærmere fastsatte, vejledende regler (ligningsskala) for forhøjelse eller nedsættelse efter lejligheden. Den omhandlede forhøjelse eller nedsættelse af indkomsten skal være den samme for skattepligtige med tilsvarende indkomster, hvorved forstås den efter reglerne i § 8 opgjorte indkomst, nedsat med børne- og hustrufradrag efter reglerne i stk. 2 i nærværende paragraf. Afvigelser kan dog finde sted, når de i 1. punktum nævnte særlige forhold gør dette berettiget.

Stk. 4. Den ifølge foranstående regler for den enkelte skatteyder forhøjede eller nedsatte skatteindtægt beskattes i det pågældende skatteår med samme procent (ligningsprocenten) for samtlige kommunens skatteydere. Ligningsprocenten findes på følgende måde: Det beløb, kommunen ifølge det vedtagne overslag ialt skal udskrive som kommunal indkomstskat, eventuelt med et efter sognerådets skøn fastsat tillæg på indtil 10 pct. til imødegåelse af afgang, multipliceres med 100; det fremkomne beløb divideres med summen af de i 1. pkt. nævnte skatteindtægter. Ligningsprocenten, der skal anføres på skattekvitteringen, beregnes med 1 decimal. Såfremt der ved beregningen fremkommer flere decimaler, bortkastes disse, og den første decimal forhøjes med 1.“

§ 7.

I lovens § 10, stk. 4, ændres ordene „formue- og lejlighedsskat“ til: „kommunal indkomstskat“.

Lovens § 10, stk. 5, affattes således:

„*Stk. 5.* I sognekommuner, hvor den kommunale skatteligning foretages efter bestemmelserne i § 9 b, stk. 2-4, skal den udarbejdede ligningsliste sammen med det af kommunalbestyrelsen vedtagne overslag over kommunens indtægter og udgifter for vedkommende regnskabsår og den ved skat-

teligningen eventuelt benyttede ligningsskala — efter forudgående offentlig bekendtgørelse — være fremlagt til eftersyn på et for kommunens beboere bekvemt sted i tiden fra den 1. til den 15. april. Består en kommune af to eller flere sogne, skal sådan fremlæggelse finde sted i hvert sogn, ligesom den også kan finde sted på flere steder i samme sogn, når dettes udstrækning eller andre forhold taler derfor.“

§ 8.

Lovens § 11 affattes således:

„**§ 11.** I sognekommuner, hvor den kommunale skatteligning foretages efter bestemmelserne i § 9 b, stk. 2-4, kan enhver, der er ansat til skat ved ligningen, klage ikke blot over sin egen og andres beskatning, men også over, at nogen er forbigået ved ligningen. Forinden nogen klage over en andens beskatning eller forbigåelse ved ligningen afgøres af sognerådet eller amtsrådet, skal der gives den, der er genstand for klagen, lejlighed til at udtale sig om den.

Stk. 2. I de i stk. 1 nævnte sognekommuner kan endvidere enhver, som er ansat til skat ved ligningen, for amtsrådet påklage hele ligningen med hensyn til de punkter, der hører under sammes afgørelse. Amtsrådet kan da i fornødent fald pålægge sognerådet at omgøre ligningen; denne skal i så fald affattes påny og fremlægges til beboernes eftersyn og påklage inden for tidsfrister, som af amtsrådet bestemmes.“

§ 9.

Lovens § 12, stk. 1-3, affattes således:

„**§ 12.** Indsigelse i medfør af § 11 mod den fremlagte ligning indgives skriftligt til sognerådet senest den 15. april. Inden udgangen af april måned har sognerådet derefter skriftligt at meddele klageren sin beslutning om sagens afgørelse.

Stk. 2. Sognerådets beslutning kan inden udgangen af maj måned påankes for amtsrådet, der inden den 15. oktober endeligt påkender sagen (jfr. dog §§ 13 og 15).

Stk. 3. Om ansættelsen af en tilflytter (jfr. § 4) bliver der i de kommuner, hvor skatteligningen foretages efter reglerne i § 9 b, stk. 2-4, at meddele den pågældende særlig underretning med tilkendegivende, at han, hvis han er misfornøjet med ansættelsen, inden 14 dage må indgive klage til

sognerådet. Dettes beslutning angående klagen kan af klageren påankes for amtsrådet inden 14 dage, efter at beslutningen er meddelt ham."

I lovens § 12, stk. 5, udgår ordene „en ligningskommissions eller“.

§ 10.

Lovens § 13, stk. 1, affattes således:

„§ 13. Når amtsrådet træffer bestemmelse om klager over den kommunale skatteansættelse, er det i så henseende på samme måde som sognerådet bundet til at følge bestemmelserne i nærværende lovs § 8, ifølge hvilke statsskatteansættelsen normalt udgør grundlaget for ligningen af kommuneskat.“

Lovens § 13, stk. 2, udgår.

§ 11.

I lovens § 14 udgår i 1. pkt. ordene „henholdsvis overligningskommissionen og“, og i 2. pkt. ændres ordene „ligningskommissionens (sognerådets)“ til: „sognerådets“.

Som nyt pkt. tilføjes: „Bestemmelserne i 2. og 3. pkt. finder tillige anvendelse i tilfælde, hvor der som følge af beregningsfejl eller lignende er afkrævet en skatteyder et for lille eller for stort skattebeløb.“

§ 12.

I § 15, stk. 1, ændres ordene „§ 1, 1. stk., 3. pkt.“ til: „§ 1, stk. 1, 2. pkt.“.

§ 13.

Lovens § 17 affattes således:

„§ 17. I alle kommuner skal på en særlig liste, som hverken i sin helhed eller for enkelte ansættelsers vedkommende må offentliggøres i pressen eller på anden måde, anføres de indkomstansættelser, der i henhold til § 8, stk. 1 og 2, skal lægges til grund ved beregningen af den kommunale indkomstskat. Den på grundlag af disse indkomstansættelser beregnede samlede kommuneskat multipliceres med 100, og det fremkomne beløb divideres med summen af indkomstansættelserne. Det herved fremkomne tal, som bliver at offentliggøre, benævnes kommunens skatteprocent.“

§ 14.

Lovens afsnit III (§§ 18-28) udgår.

§ 15.

Lovens § 29 affattes således:

„§ 29. Personer, som ikke har skattepligtigt ophold her i landet, men som i en kommune

1) som indehaver eller medindehaver driver en eller som medinteressent deltager i en under en andens personlige ansvar dreven erhvervsvirksomhed, der ved forretningslokale, fast arbejdsplads eller på anden lignende måde er knyttet til kommunen,

2) driver havfiskeri med et fartøj, der må anses for nærmest hjemmehørende i en i vedkommende kommune beliggende havn,

3) bruger, ejer, er beneficeret med eller oppebærer afgift af fast ejendom eller

4) er medlem af bestyrelse, repræsentantskab eller lignende for en i kommunen stedfindende virksomhed,

svarer af den derved erhvervede indtægt skat til vedkommende kommune. Skatten svares af den pågældende indtægt uden forhøjelse eller nedsættelse af nogen art med kommunens ligningsprocent i de kommuner, hvor den kommunale skatteligning foretages efter bestemmelserne i § 9 b, stk. 2-4, og i de øvrige kommuner med skatteprocenten.

Stk. 2. Samme skattepligt påhviler offentlige institutioner, stiftelser (jfr. dog § 3) samt uafsluttede dødsboer, der her i landet er undergivet offentlig skiftebehandling, af indtægter, der hidrører fra kilder af den i stk. 1, nr. 1-3, omhandlede art.“

§ 16.

I lovens § 30, stk. 1, ændres ordet: „erhvervskommunen“ til: „kommunen“.

Lovens § 30, stk. 2, affattes således:

„Stk. 2. Det påhviler de i foranstående stykke omhandlede personer eller den af dem over for kommunalbestyrelsen opgivne, her i landet boende befuldmægtigede årlig at foretage selvangivelse over for ligningsmyndigheden i den kommune, hvor virksomheden drives eller indtægten oppebæres. Oplysning om indtægtens størrelse samt andre til skattens beregning fornødne oplysninger skal afgives på dertil af indenrigsministeriet godkendte blanketter, som af kommunens ligningsmyndighed tilstilles de skattepligtige eller de af dem over for kom-

F. t. l. om ændr. af l. vedr. personlig skat til kommunen m. v.

munalbestyrelsen opgivne befuldmægtigede. Blanketterne skal i udfyldt og underskrevet stand (jfr. lov nr. 149 af 10. april 1922 § 22, stk. 8-9) være indsendt til kommunens ligningsmyndighed inden udgangen af januar måned, eller — for de skatteyderes vedkommende, der er forpligtet til at føre autoriserede handelsbøger med hensyn til det pågældende erhverv — senest den 15. februar. For sidstnævntes vedkommende bilægges selvangivelserne med driftsregnskab og opgørelse over status ved det pågældende driftsårs begyndelse og slutning. De i statsskattelovgivningen indeholdte regler om følgerne af urigtig eller for sent indgivet selvangivelse finder tilsvarende anvendelse. De nævnte befuldmægtigede er medansvarlige for skattens rettidige betaling.“

§ 17.

Lovens § 31, stk. 2, affattes således:

„*Stk. 2.* Skatten beregnes på grundlag af den indkomst, som afdøde og — efter dødsfaldet — boet har haft af de i § 29, stk. 1, nr. 1-3, omhandlede indtægtskilder i det forud for vedkommende skatteår senest afsluttede kalenderår (regnskabsår), idet der dog bortses fra indtægter, der medregnes til en efterlevende ægtefælles skattepligtige indkomst for det pågældende skatteår.“

§ 18.

Lovens § 32, stk. 1, udgår og i stedet ind sættes som stk. 1-4:

„**§ 32.** Den i dette afsnit omhandlede skat pålignes på grundlag af den indtægt, der i det forud for ligningen liggende kalenderår (regnskabsår) er erhvervet i vedkommende kommune. Såfremt en virksomhed foregår i flere kommuner, afgøres det ved indbyrdes forhandling imellem de pågældende kommuner, hvor stor en del af indtægten der må anses for at hidrøre fra hver af disse. Opnås der ikke enighed herom mellem kommunerne, afgøres fordelingen endeligt af indenrigsministeren så vidt muligt under hensyntagen til tilsvarende fordelingsregler, som er fastsat i § 36 for fordeling af aktieselskabers skat. Indtægt ved havfiskeri anses erhvervet i den kommune, hvor fartøjet må anses for nærmest hjemmehørende.

Stk. 2. Ligningsmyndigheden opfører de skattepligtige på en særlig ligningsliste.

Stk. 3. Imod de stedfundne skatteansættelser kan der fremsættes skriftlig indsigelse over for ligningsmyndigheden. Sådan indsigelse må være fremsat senest 1 måned efter, at der er givet meddelelse om ansættelsen. Tages indsigelsen ikke til følge, kan sagen senest 1 måned efter, at der er givet meddelelse herom, påklages for indenrigsministeren, der træffer afgørelse i sagen, dog at spørgsmål vedrørende størrelsen af den skattepligtige indtægt forelægges landskatteretten til afgørelse. I det omfang, en klage ikke vedrører spørgsmålet om indtægtens fordeling mellem flere kommuner (jfr. stk. 1), kan de af indenrigsministeren truffne afgørelser inden for en frist af 6 måneder indbringes for domstolene.

Stk. 4. Ligningsmyndighedens meddelelser til den skattepligtige om ansættelse skal indeholde udtrykkelig angivelse af den myndighed, hvortil ansættelsen kan påklages, samt af klagefristen.“

Paragraffens stk. 2 ændres til stk. 5.

§ 19.

Lovens § 37, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

„De ifølge ligningen i købstadkommunerne udskrævede kommunale indkomstskatter (om selskabsskatten m. v. se § 35, stk. 4, jfr. § 36 a, stk. 4) indkræves efter kommunalbestyrelsens bestemmelse i to eller flere terminer eller månedsvis (fordelt på 8, 10 eller 12 måneder).“

I § 37, stk. 1, 2. pkt., udgår ordene „efter vedtægten“.

§ 20.

I lovens § 38, stk. 1, 1. pkt., ændres ordene „opholdskommune- og erhvervsskatter“ til: „kommunale indkomstskatter“.

§ 21.

I lovens § 48, sidste linje, ændres „§ 25, 2det stykke“ til: „§ 32, stk. 3“.

§ 22.

I lovens § 49 a udgår tallet „III“.

§ 23.

Lovens § 50, stk. 4, 2. pkt., udgår.

II. Andre bestemmelser.

§ 24.

Uanset den ved nærværende lovs § 14 stedfundne ophævelse af afsnit III i lov vedrørende personlig skat til kommunen opretholdes det i denne lovs § 24 omhandlede erhvervsskatteudvalg, indtil udvalget har færdigbehandlet klager over erhvervsskatteansættelser for skatteåret 1958-59 og tidligere skatteår.

§ 25.

I lov nr. 87 af 25. marts 1933 om købstadkommunernes styrelse, jfr. lov nr. 225 af 27. maj 1950 om ændringer i og tilføjelser til denne lov, foretages følgende ændringer:

I lovens § 21, stk. 1, indføjes som nyt 4. pkt.: „Overslaget fremlægges til eftersyn for kommunens beboere i tiden fra den 1. til den 15. april“.

I lovens § 24, 1. pkt., udgår ordene „på formue og lejlighed“ og i stedet indsættes: „af skat til kommunen“.

Lovens § 25 udgår.

I lovens § 31, stk. 4, udgår ordene „for udførelsen af ligningen på formue og lejlighed samt overhovedet“.

§ 26.

I lov nr. 88 af 25. marts 1933 om landkommunernes styrelse foretages følgende ændringer:

I lovens § 14, stk. 6, udgår ordene „tillige med skatteligningen“, og i stedet indføjes: „på et for disse bekvemt sted i tiden fra den 1. til den 15. april“.

Lovens § 43, stk. 1, 3.-4. pkt., udgår.

§ 27.

§ 27 i lov nr. 110 af 18. april 1910 om indkomstskat til Københavns kommune som ændret ved lov nr. 12 af 23. januar 1914 affattes således:

„Det fastsættes ved kommunens årlige budget, hvis behandling skal være tilendebragt senest den 31. marts, hvorvidt indkomstskatten for det pågældende regnskabsår skal opkræves med grundbeløbet eller med et andet (højere eller lavere) beløb. I sidste tilfælde bestemmer borgerrepræsentationen den procent af grundbeløbet, hvorved forhøjelsen eller nedsættelsen skal ske.“

Denne bestemmelse finder første gang anvendelse på Københavns kommunes budget for regnskabsåret 1959-60.

§ 2 i lov nr. 25 af 30. januar 1925 om forlængelse af midlertidige bestemmelser angående skatteligningen i Københavns og Frederiksberg kommuner ophæves.

§ 28.

Samtidig med, at de i denne lov indeholdte bestemmelser kommer til anvendelse, ophæves:

1) §§ 9 og 10 i lov nr. 110 af 18. april 1910 om indkomstskat til Københavns kommune, således som disse bestemmelser er ændret, senest ved lov nr. 123 af 13. april 1954.

2) Lov nr. 671 af 22. december 1919 om overordentlig indkomstskat til Københavns og Frederiksberg kommuner samt om midlertidige ændringer i lov nr. 110 af 18. april 1910 m. v., således som denne lov er ændret, senest ved lov nr. 123 af 13. april 1954.

3) Lov nr. 123 af 13. april 1954 om ændring af loven om midlertidig indkomstskat til Københavns kommune m. m.

§ 29.

Indenrigsministeren bemyndiges til at bekendtgøre:

1) Lov nr. 28 af 18. februar 1937 vedrørende personlig skat til kommunen med de ændringer og tilføjelser, der er en følge af lov nr. 108 af 31. marts 1938, lov nr. 392 af 12. juli 1946, lov nr. 83 af 8. marts 1949, lov nr. 149 af 31. marts 1949, lov nr. 20 af 27. januar 1950, lov nr. 74 af 31. marts 1953, lov nr. 124 af 13. april 1954, lov nr. 285 af 14. december 1957 samt nærværende lov.

2) Lov nr. 87 af 25. marts 1933 om købstadkommunernes styrelse med de ændringer og tilføjelser, der er en følge af lov nr. 28 af 18. februar 1937 vedrørende personlig skat til kommunen, lov nr. 225 af 27. maj 1950 om ændringer i og tilføjelser til lov nr. 87 af 25. marts 1933 om købstadkommunernes styrelse, lov nr. 181 af 20. maj 1952 om ændringer i de københavnske omegnskommunernes styrelse samt nærværende lov.

3) Lov nr. 88 af 25. marts 1933 om landkommunernes styrelse med de ændringer og tilføjelser, der er en følge af lov nr. 181 af

20. maj 1933 om offentlig forsorg, lov nr. 188 af 20. maj 1933 om kommunale ejendomsskatter, lov nr. 28 af 18. februar 1937 vedrørende personlig skat til kommunen, lov nr. 191 af 12. april 1949 og lov nr. 226 af 27. maj 1950 om ændringer i og tilføjelser til lov nr. 88 af 25. marts 1933 om landkommunernes styrelse samt nærværende lov.

§ 30.

Denne lov finder anvendelse fra og med skatteåret 1959-60, jfr. dog § 27.

For skatteåret 1959-60 udgør de i lov vedrørende personlig skat til kommunen § 9, stk. 2 a), jfr. § 9 a, stk. 3, nævnte personfradrag 3 000 kr. for skatteydere, der ved beregning af skat til staten stilles som familieforsørgere, og 2 000 kr. for andre skatteydere.

Bemærkninger til lovforslaget.

I bemærkningerne til forslaget til lov om ekstrordinær grundskyld og ejendomsskyld til kommunen, der fremsattes i folketinget den 9. oktober 1958 sammen med forslagene til lov om leje og lov om boligbyggeri, er der gjort rede for, at de foreslåede forhøjelser af grundskylden og ejendomsskylden i byerne vil gøre det muligt at nedsætte den kommunale indkomstskat i disse kommuner med gennemsnitlig ca. 14 pct. efter to års forløb. Hvis udskrivningsreglerne ikke ændres, vil disse skattnedsættelser som følge af kommuneskattens progression udgøre en mindre procent af indkomsten for skatteydere med små indkomster end for skatteydere med store indkomster. Det fremhæves imidlertid i de omtalte bemærkninger, at regeringen overvejer en omlægning af den kommunale indkomstskat i byerne, hvorefter kommuneskatten for alle almindeligt forekommende indkomster i den enkelte kommune udskrives med samme procent af indkomsten, efter at der i denne er givet et skattefrit fradrag graderet efter skatteyderens forsørgerstilling m. v., og at en sådan omlægning vil bevirke, at de nævnte skattnedsættelser i større omfang kommer de mindre og mellemstore indkomster til gode.

Som et resultat af disse overvejelser fremsættes nærværende forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen m. v., der tager sigte på at gennemføre den bebudede forenkling og omlægning af den kommunale indkomstskat ikke alene i byerne, men også i de større bymæssige kommuner samt i en række af byernes omegnskommuner. Det ny beskatningssystem i disse kommuner foreslås indført med virkning allerede for det kommende skatteår — skatteåret 1959-60. Endvidere foreslås den kommunale indkomstskat yderligere forenklet, idet der ikke længere skal udskrives erhvervsskat hos de enkelte skatteydere. Da erhvervsskattens bortfald vil bidrage til at forøge de be-

stående forskelle i den kommunale indkomstskat fra kommune til kommune, fremsættes der samtidig med nærværende lovforslag et selvstændigt forslag til lov om afløsning af skat til erhvervskommunen, der tager sigte på at imødegå disse virkninger.

Forinden der redegøres for indholdet af nærværende lovforslag og for de økonomiske virkninger, skal der gives en kort oversigt over de gældende regler om udskrivning af personlig skat til opholdskommunen.

I. De gældende regler om udskrivning af personlig skat til kommunen.

De nugældende regler om personlig beskatning til kommunen findes i lov nr. 28 af 18. februar 1937, jfr. lovbekendtgørelse nr. 323 af 21. december 1957, samt i en række love og anordninger, der indeholder særlige bestemmelser om beskatningen i Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner.

Beskatningsgrundlaget er i alle landets kommuner de enkelte skatteyders indkomster, fastsat efter de i statsskattelovgivningen indeholdte regler for opgørelsen af de skattepligtige indkomster.

I alle kommuner — bortset fra de tre hovedstadskommuner — beregnes opholdskommuneskatten med en af kommunalbestyrelsen fastsat ligningsprocent, der er fælles for alle kommunens skatteydere. Skatten bliver dog ikke herved proportional med den ansatte indkomst, idet man ved skatteligningen ikke anvender ligningsprocenten umiddelbart på denne, men på indkomsten, efter at den eventuelt er reduceret med hustru- og børnefradrag og forhøjet eller nedsat efter „lejlighed“.

Reglerne om hustru- og børnefradrag svarer gennemgående til de regler om hustru- og børnefradrag, der er gældende for statsskatteligningen. Kommu-

nerne har dog en vis frihed på dette område, idet der kan anvendes lavere fradrag end fastsat i statskattelovgivningen, for børnefradragenes vedkommende dog ikke under 200 kr. pr. barn, ligesom anvendelse af hustrufradrag helt kan undlades.

Reglerne om forhøjelse eller nedsættelse af indkomsten er derimod særegne for den kommunale beskatning og har aldrig været kendt i statskattelovgivningen. De kan føres tilbage til den „formue- og lejlighedsskat“, der indførtes ved reglementerne af 5. juli 1803 om fattigvæsenet i købstæderne og på landet. Denne skat lignedes oprindelig efter et skøn over de enkelte personers skatteevne, men er efterhånden ændret til en egentlig indkomstskat. De forhøjelser og nedsættelser af indkomsterne, der indgår som et led i skatteligningen, anvendes nu næsten udelukkende til at graduere skatten efter indkomstens størrelse og skatteyderens forsørgerstilling. Iøvrigt er formue- og lejlighedsskattens udvikling nærmere beskrevet i bemærkningerne til forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen af 16. november 1956, jfr. tillæg A. til folketingstidende 1956-57, sp. 589 ff., hvortil der henvises.

I alle købstadkommuner og i mange sognekommuner foretages de omtalte forhøjelser og nedsættelser ved hjælp af særlige ligningsskalaer, der fastsættes af kommunalbestyrelsen, og som i reglen er forskellige for forsørgere og ikke-forsørgere.

I købstadkommuner kan indtægter på 1 500 kr. og derunder helt fritages for kommuneskat, og denne adgang benyttes efterhånden i mange byer. Indtægter mellem 1 500 og 1 600 kr. kan nedsættes med indtil 90 pct. Iøvrigt aftager de procentvise nedsættelser, efterhånden som indtægten forøges, og ved indtægtsgrænser, der for forsørgere ligger mellem 5 000 og 8 000 kr. og for ikke-forsørgere mellem 3 000 og 6 000 kr., ophører nedsættelserne („ligningsskalaernes nulpunkter“). For indtægter, der ligger over „nulpunktet“, forhøjes indtægtsbeløbene med procenter, der er højere, jo større indtægt der er tale om. Forhøjelserne må ikke overstige 50 pct., og denne forhøjelse sætter normalt ind ved indtægtsgrænser, der ligger mellem 10 000 og 20 000 kr. for forsørgere og mellem 7 000 og 15 000 kr. for ikke-forsørgere („ligningsskalaernes toppunkter“).

I sognekommunerne anvendes lignende regler. Dog kan disse kommuner fritage indtægter på 1 200 kr. og derunder for kommuneskat og nedsætte indkomster mellem 1 200 og 1 300 kr. med 90 pct. Iøvrigt er såvel ligningsskalaernes nulpunkter som toppunkter i mange sognekommuner fastsat lavere end i købstæderne.

Selve indkomsts-katten beregnes som nævnt af indkomsten efter forhøjelse eller nedsættelse med en for alle kommunens skatteydere fælles ligningsprocent, der fastsættes for ét skatteår ad gangen.

Tanken med denne beregningsmåde har utvivlsomt været at opnå en vis progression i beskatningen. Den omstændighed, at indkomsterne ikke kan forhøjes med mere end 50 pct., bevirker imidlertid, at progressionen ophører, når indkomsterne når op over ligningsskalaens toppunkt. For indkomster, der overstiger denne grænse, er skatten således ikke progressiv, men proportional med den skattepligtige indkomst — nedsat med eventuelle hustru- og børnefradrag — og andrager $1\frac{1}{2} \times$ ligningsprocenten.

Det gældende beskatningssystem bevirker endvidere, at indkomstforøgelser beskattes hårdere på indkomstrin under ligningsskalaens toppunkt end merindkomster hos personer, hvis indkomst i forvejen ligger over toppunktet.

Dette kan belyses ved nogle få eksempler på, hvorledes indkomstforøgelser beskattedes i skatteåret 1957-58 efter den gennemsnitlige ligningsskala for samtlige købstadkommuner og den tilsvarende gennemsnitlige ligningsprocent, der var 9,8. For forsørgere, der hverken havde ret til hustru- eller børnefradrag, medførte en indkomstforøgelse fra 6 000 kr. til 8 000 kr. en skattestigning på 337 kr. eller 16,9 pct. af de 2 000 kr.s merindtægt; ved en indkomstforøgelse fra 8 000 kr. til 10 000 kr. udgjorde skattestigningen 18,5 pct. af merindtægten, og ved en forøgelse af indkomsten fra 10 000 kr. til 12 000 kr. androg skattestigningen 18,8 pct. af merindkomsten. Derimod beskattedes alle indkomstforøgelser udover ligningsskalaens toppunkt, der lå på en indkomst af 20 000 kr., med $1\frac{1}{2} \times$ ligningsprocenten eller med 14,7 pct.

Det gældende system virker særlig uheldigt i de tilfælde, hvor en lille indkomstforøgelse bringer indkomsten op over en af de mange indtægtsgrænser, hvor ligningsskalaen medfører en springvis forøgelse af kommuneskatten. I sådanne tilfælde kan skattestigningen endog blive større end selve indtægtsforøgelsen.

I de tre hovedstadskommuner — København, Frederiksberg og Gentofte — udskrives kommuneskatten efter andre principper. Indkomsterne nedsættes med eventuelle hustru- og børnefradrag, der i alle tre kommuner udgør samme beløb som ved statskattens beregning, og skatten beregnes derefter ved hjælp af en fælles, progressiv rateskala af samme art som de skalaer, hvorefter statsindkomsts-katten udskrives. Den fælles skala, der anvendes

såvel for forsørgere som for ikke-forsørgere, angiver kommuneskattens grundbeløb, og de enkelte kommuner fastsætter hvert år, med hvilken procent af skalaens grundbeløb kommuneskatten skal udskrives. For skatteårene 1957-58 og 1958-59 udskriver København således skatten med 132,5 pct. af skalaens grundbeløb, medens den tilsvarende udskrivningsprocent i Frederiksberg kommune er 95 og i Gentofte kommune 90. Grundbeløbsskalaen er udformet således, at indkomster under 1 500 kr. er skattefri. Sammenlignet med de ligningsskalaer, der anvendes i de fleste købstæder, medfører hovedstadskommunernes grundbeløbsskala, at de laveste og de største indkomster beskattes forholdsvis kraftigt, medens kommuneskatten af mellemindtægterne er forholdsvis lempelig i hovedstadskommunerne. Endvidere bevirker den omstændighed, at forsørgere og ikke-forsørgere i hovedstadskommunerne beskattes efter samme grundbeløbsskala, at skatten af ikke forsørgere er forholdsvis lempelig i disse kommuner.

De gældende regler om skat til erhvervskommunen er nærmere omtalt i bemærkningerne til det foran nævnte forslag til lov om afløsning af skat til erhvervskommunen m. v.

II. Lovforslagets indhold.

Efter det foreliggende lovforslag skal kommuneskatten i købstæderne samt i forstæderne og i de større bymæssige kommuner udskrives med en for alle kommunens skatteydere fælles procent (beskatningsprocenten), der beregnes af indkomsten, efter at denne er nedsat med visse faste fradrag, der gradueres efter de enkelte skatteyders forsørgestilling, børnetal m. v. I de egentlige landkommuner og i sognekommuner med mindre bymæssige bebyggelser opretholdes de hidtil gældende bestemmelser om beregning af kommuneskat med en ligningsprocent, der anvendes på indkomsterne, efter at disse er forhøjet eller nedsat „efter lejlighed“.

I hovedstadsområdet foreslås kommuneskatten udskrevet på grundlag af en progressiv rateskala, der dog er udformet således, at beskatningssystemet for alle skatteydere, hvis samlede indtægter ligger under ca. 35 000 kr., bliver af samme art som i købstæderne m. v.

I købstæderne, forstadskommunerne og de større bymæssige kommuner skal den kommunale indkomstskat ifølge den foreslåede § 9 a i kommuneskatte-loven som hidtil udskrives på grundlag af de skattepligtige indkomster, opgjort efter statsskattelov-

givningens regler. Forinden skatten beregnes, nedsættes indkomsterne med hustru- og børnefradrag, der skal gives efter samme regler og med samme beløb som ved beregning af indkomstskatten til staten. Hidtil har de enkelte kommuner som nævnt haft adgang til at anvende fradragsbeløb, der ligger lavere end statsskattelovgivningens, samt til helt at undlade at give hustrufradrag ved kommuneskattens beregning. Imidlertid følger næsten alle købstæder samt de fleste forstæder og større bymæssige kommuner i forvejen statsskattelovgivningens regler på dette område.

Dernæst foreslås der indført særlige personfradrag, som fra og med skatteåret 1960-61 udgør 4 000 kr. for forsørgere og 2 500 kr. for ikke-forsørgere. Med disse fradrag vil kommuneskatten helt bortfalde for en gruppe personer, hvis indtægter er så lave, at de i forvejen er fritaget for påligning af statsindkomstskat og folkepensionsbidrag.

Efter de gældende regler kan købstadskommuner som omtalt undlade at beregne skat af indkomster på 1 500 kr. og derunder, medens den tilsvarende indtægtsgrænse for landkommuner ligger ved 1 200 kr., og mange kommuner har benyttet sig af denne adgang. De foreslåede personfradrag vil — under forudsætning af nogenlunde uforandrede indtægtsforhold — bevirke, at antallet af kommuneskatteydere fra og med skatteåret 1960-61 formindskes med ca. 90 000 i købstæderne og med ca. 20 000 i forstadskommunerne og de større bymæssige kommuner. For at formidle overgangen til det ny beskatningssystem, foreslås personfradragene for det kommende skatteår — skatteåret 1959-60 — dog fastsat noget lavere, nemlig til 3 000 kr. for forsørgere og til 2 000 kr. for ikke-forsørgere, jfr. forslagens § 30, stk. 2, således at ca. halvdelen af nedgangen i antallet af skatteydere kommer i 1959-60 og halvdelen i 1960-61.

Når den skattepligtige indtægt er nedsat med de foran nævnte fradrag, fremkommer den såkaldte „skalaindkomst“, hvoraf kommuneskattebeløbene beregnes med en for alle kommunens skatteydere fælles beskatningsprocent, der fastsættes for et skatteår ad gangen. Selv om beskatningsprocenten er den samme for skatteydere med indkomst af forskellig størrelse, bevirker personfradragene samt hustru- og børnefradragene, at skatten bliver progressiv på den skattepligtige indkomst. Ved indtægter, der kun er lidt højere end de skattefri fradrag, bliver skattebeløbene meget lave i forhold til den skattepligtige indkomst; på de lidt højere liggende indkomsttrin udgør skatten en stigende procentdel af indkomsten, efterhånden som denne øges, og for de største indkomster bliver kommuneskat-

ten næsten proportional med den skattepligtige indkomst.

Det foreslåede beskatningssystem vil medføre visse ændringer i kommuneskattens fordeling på de forskellige indkomstrin. Denne omlægning af skattebyrden vil være forskellig fra kommune til kommune, fordi de ligningsskalaer, som de enkelte kommuner hidtil har benyttet, er ret forskellige, medens det nye beskatningssystem indebærer, at skatteudskrivningens fordeling på indkomster af forskellig størrelse bliver den samme i alle købstæder m. v. Som helhed vil indførelsen af faste fradrag og fælles beskatningsprocent dog betyde, at skatten af de laveste indkomster nedsættes eller helt bortfalder, medens der ved uforandret samlet skatteudskrivning i de forskellige kommuner vil blive tale om skattestigninger for de noget højere indtægter, navnlig for de indtægter, der ligger over toppunktet i de gældende ligningsskalaer. Imidlertid vil gennemførelsen af det fremsatte lovforslag om forhøjelse af ejendomsskatterne i købstæderne bevirke, at disse kommuner får mulighed for at nedsætte deres samlede udskrivning af indkomstskat.

For personer, hvis indkomster overstiger de skattefri fradrag, vil det ny system betyde, at indkomstforøgelser på alle indkomstrin og uden hensyn til indkomstforøgelsens størrelse, beskattes med kommunens beskatningsprocent, der i de fleste kommuner antagelig vil komme til at ligge mellem 15 og 25.

Det ny beskatningssystem skal efter forslaget ikke alene anvendes i alle købstæderne, men også i sognekommuner, hvor mindst 3 000 indbyggere er bosat i bymæssige bebyggelser. Sådanne kommuner må som følge af bebyggelsens størrelse og karakter betragtes som selvstændige bysamfund og bør derfor udskrive deres indkomstskat efter samme regler som købstæderne.

For købstædernes omegnskommuner vil såvel det nye beskatningssystem i byerne som forslagene om erhvervsskattens afløsning og om de ekstraordinære ejendomsskatter i byerne rejse en række særlige problemer. Hidtil har nogle omegnskommuner udskrevet lavere kommuneskat end centralkommunen, således at navnlig skatteydere med større indkomster har kunnet opnå besparelser ved at flytte fra købstaden ud til et skattely, og denne udflytning af større skatteydere, der også kan have haft andre årsager end de skattemæssige, har bidraget til at forøge forskellen mellem centralkommunens og omegnskommunens skattesatser. Imidlertid har erhvervsskatten i nogen grad modvirket denne udvikling, idet udflytningen ikke har medført skatte-

nedsættelse for de indkomster, der efter udflytningen pålignes erhvervsskat til centralkommunen.

Hvis påligning af erhvervsskat som foreslået afskaffes, vil et betydeligt antal skatteydere få forøgede muligheder for at spare skat ved at flytte til et skattely. Samtidig vil de foreslåede ekstraordinære ejendomsskatter imidlertid medføre, at den samlede udskrivning af indkomstskat i byerne nedsættes, og den foreslåede afløsningsordning for erhvervsskatten vil bevirke, at en række omegnskommuner, hvis skat hidtil har været lavere end skatten i den nærliggende købstad, må forøge deres skatteudskrivning. Begge disse foranstaltninger vil bidrage til at formindske de hidtidige forskelle mellem centralkommunernes og omegnskommunernes indkomstbeskatning. Der vil dog stadig være betydelige forskelle kommunerne imellem. Når købstæderne som foreslået skal udskrive kommuneskat med faste fradrag og fælles beskatningsprocenter, ville omegnskommunerne ved fortsat anvendelse af de gældende regler kunne udforme deres ligningsskalaer på en sådan måde, at deres kommuneskat af de større indkomster blev særlig lav i forhold til beskatningen af tilsvarende indkomster i centralkommunen; dette ville i forbindelse med erhvervsskattens afløsning give skatteydere med større indkomster, der hidtil har været erhvervsskattepligtige, forøget skattemæssig tilskyndelse til at flytte til et skattely. For at imødegå en sådan udvikling foreslås det, at købstædernes omegnskommuner skal udskrive kommuneskat efter samme principper som købstæderne og større bymæssige bebyggelser, såfremt der i den pågældende kommune findes mindst 500 indbyggere, der er bosat i en eller flere forstadsbebyggelser.

De egentlige landkommuner og kommuner med mindre bymæssig bebyggelse skal efter den foreslåede § 9 b i kommuneskatteloven fortsat beregne den kommunale indkomstskat ved at anvende en ligningsprocent på indkomstbeløb, der forhøjes eller nedsættes „efter lejlighed“. Det beskatningssystem, som nu foreslås indført i købstæderne m. v., vil navnlig på grund af de forholdsvis store personfradrag næppe uden videre kunne anvendes i de mindre landkommuner. Dog skal kommuner, der ønsker det, have adgang til at gå over til beskatning med faste fradrag og fælles beskatningsprocent efter de for købstæder m. v. foreslåede regler.

I de 22 kommuner, der indgår i *hovedstadsområdet* skal kommuneskatten efter den foreslåede § 9 i kommuneskatteloven udskrives efter en progressiv rateskala, der angiver kommuneskattens grundbeløb.

De fradrag, der gives ved skalaindkomstens opgørelse, er efter forslaget de samme som i købstæderne m. v., d. v. s. hustru- og børnefradrag efter statsskattelovgivningens regler samt personfradrag, der fra og med skatteåret 1960-61 andrager 4 000 kr. for forsørgere og 2 500 kr. for ikke-forsørgere. Da de laveste indkomster, der pålignes kommuneskat i disse kommuner, efter de gældende regler er 1 500 kr., vil de nye personfradrag — under forudsætning af nogenlunde uforandrede indtægtsforhold — betyde, at omkring 65 000 personer med lave indkomster helt fritages for at svare kommunal indkomstskat. For skatteåret 1959-60 foreslås personfradragene dog — ligesom i købstæder m. v. — fastsat til 3 000 kr. for forsørgere og til 2 000 kr. for ikke-forsørgere, således at nedgang i antallet af kommuneskatteydere fordeles over to år.

Når skalaindkomsterne er opgjort, beregnes kommuneskattens grundbeløb efter den skala, der er angivet i den foreslåede § 9 i kommuneskatteloven. De enkelte kommuner fastsætter hvert år efter behov, med hvilken procent af skalaens grundbeløb kommuneskatten skal udskrives (udskrivningsprocenten), på samme måde som de tre hovedstads-kommuner, der også hidtil har benyttet grundbeløbsskala.

Den foreslåede skala er udformet således, at det laveste trin omfatter skalaindkomster på op til 20 000 kr. Dette svarer for forsørgere, der ikke har ret til hustru- eller børnefradrag, til en samlet indtægt på ca. 35 000 kr. For alle indkomster under denne grænse beregnes skattens grundbeløb som 14 pct. af skalaindkomsten efter samme princip som i købstæderne m. v. Indkomstforøgelser, der ikke bringer skalaindkomsten op over 20 000 kr., vil derfor på alle indkomstrin blive beskattet med en fast procent, nemlig de 14 pct. ganget med kommunens udskrivningsprocent og divideret med 100. For skalaindkomster over 20 000 kr. bliver grundbeløbene ifølge den ny skala ca. en trediedel højere end den gældende skalas grundbeløb.

I Københavns kommune, der for tiden udskrives 132,5 pct. af grundbeløbene ifølge den gældende skala, vil overgangen til de foreslåede personfradrag og den ny skala — såfremt der udskrives skat med 100 pct. af grundbeløbene — betyde næsten uforandret kommuneskat for større indkomster. For skalaindkomster under 20 000 kr. — svarende til ca. 35 000 kr.s samlet indkomst — vil der i så fald blive tale om skattenedsættelser, der for de fleste lavere og mellemstore indkomster vil andrage 150-200 kr. årlig. Dog vil ikke-forsørgere få lidt mindre skattenedsættelser og på visse indkomstrin skattefor-

højelser, idet personfradragene er gradueret efter forsørgerstilling.

Det er selvfølgelig ikke muligt på forhånd at afgøre, om Københavns kommune i de kommende år vil kunne fastsætte sin udskrivningsprocent netop til 100. Dette vil afhænge ikke alene af indkomstudviklingen hos de københavnske skatteydere, men også af, hvorledes kommunens øvrige indtægter og udgifter vil udvikle sig. I denne forbindelse kan nævnes, at en gennemførelse af den foreslåede ekstraordinære grund- og ejendomsskyld vil give kommunen en merindtægt, som vil skabe mulighed for visse nedsættelser af den kommunale indkomstskat.

Frederiksberg og Gentofte kommuner har hidtil benyttet samme rateskala som København, men deres udskrivningsprocenter er for tiden henholdsvis ca. 28 og ca. 32 pct. lavere end den københavnske. Hvis disse to kommuner i de kommende år fastsætter udskrivningsprocenter på henholdsvis ca. 72 og ca. 68, vil overgangen til det foreslåede beskatningssystem få nogenlunde samme virkninger på de forskellige indkomstrin som en udskrivning med 100 pct. af de nye grundbeløb i København. Dog vil det lavere beskatningsniveau i Frederiksberg og Gentofte kommuner bevirke, at skattenedsættelserne for de lavere og mellemstore indkomster i så fald vil blive tilsvarende lavere i de to kommuner end i København.

Det foreslåede beskatningssystem for hovedstadsområdet skal efter forslaget ikke alene anvendes i de tre nævnte hovedstadskommuner, der hidtil har benyttet progressiv rateskala, men også i en række af hovedstadens omegnskommuner, der hidtil har udskrevet deres kommuneskat ved anvendelse af ligningsprocent og ligningsskala. Det drejer sig om de kommuner, for hvilke indenrigsministeren kan stadfæste særlig styrelsesvedtægt i henhold til § 34, stk. 3, i lov om købstadkommunernes styrelse, således som denne lov er ændret ved lov nr. 181 af 20. maj 1952. Af disse kommuner benytter Gentofte dog som nævnt allerede den københavnske skala.

Denne udvidelse af rateskala-området svarer i princippet ganske til den foreslåede § 9 a i kommuneskatteloven, hvorefter købstædernes forstæder skal udskrive kommuneskat efter samme system som købstæderne. Også i hovedstadsområdet vil den foreslåede afløsning af erhvervsskatten bevirke, at den skattemæssige tilskyndelse til at flytte ud til et skattely i hovedstadens omegn forøges, navnlig for skatteydere med større indkomster, der hidtil har været erhvervsskattepligtige til f. eks. Københavns kommune. Ganske vist vil den foreslåede afløsningsordning for erhvervsskatten medføre, at navnlig de

omegnskommuner, der hidtil har haft særlig lav kommuneskat, bliver nødt til at forøge deres samlede udskrivning af kommuneskat. Men bevarede disse kommuner deres hidtidige ligningsskala, ville deres beskatning for de større indkomster alligevel også fremtidig blive væsentlig lavere end kommuneskatten i de hovedstadskommuner, der benytter progressiv rateskala. Hvis man derfor ikke — som foreslået — indfører samme udskrivningsregler i omegnskommunerne som i hovedstadskommunerne, vil erhvervsskattens afløsning fremkalde en rent skattemæssigt betinget tilskyndelse for en del større skatteydere til at flytte ud til en af omegnskommunerne.

Overgangen fra beskatning med ligningsprocent og ligningsskala til det foreslåede beskatningssystem med faste fradrag og progressiv rateskala vil medføre visse omlægninger af indkomstbeskatningen i hovedstadens omegnskommuner. For de lavere indkomster vil der blive tale om skattelettelser, men for de mellemstore og store indkomster vil forskydningerne blive forskellige fra kommune til kommune, ligesom resultatet for den enkelte skatteyder vil afhænge af, om den pågældende hidtil har betalt erhvervsskat eller alene opholdskommuneskat. Indførelse af den progressive rateskala vil i almindelighed medføre skatteforhøjelser for de store indkomster, der hidtil alene er pålignet opholdskommuneskat. For skatteydere med store indkomster, der efter de gældende regler fuldt ud er erhvervsskattepligtige til Københavns kommune, vil resultatet af overgangen til det nye beskatningssystem afhænge af, hvilken udskrivningsprocent den pågældende opholdskommune fremtidig fastsætter. Disse personers skat til opholdskommunen og erhvervskommunen tilsammen har hidtil været af samme størrelse som den nuværende opholdskommuneskat til Københavns kommune for en indkomst af tilsvarende størrelse. Hvis den pågældende omegnskommune fremtidig udskriver kommuneskat med 100 pct. af den ny skalas grundbeløb, vil de nævnte skatteydere få nogenlunde uforandret kommuneskat. I omegnskommuner, der fremtidig udskriver skat med mere end 100 pct. af grundbeløbene, bliver der tale om skatteforhøjelser, og i omegnskommuner med udskrivningsprocenter under 100 får de nævnte personer skattenedsættelser.

Det er — som allerede omtalt — på forhånd meget vanskeligt at bedømme, hvilke udskrivningsprocenter de enkelte kommuner vil fastsætte for de kommende skatteår. I denne forbindelse skal blot nævnes, at de her omtalte omegnskommuner ikke omfattes af forslaget om ekstraordinær grund- og ejendomsskyld og således ikke har mulighed for ad denne vej at få midler til nedsættelse af deres ind-

komstskatter. Endvidere skal nævnes, at de omegnskommuner, der i forvejen har særlig lav kommuneskat, efter forslaget til lov om afløsning af skat til erhvervskommunen skal udrede et afløsnings-tilsvar til Københavns kommune, som må forventes at ville forøge deres samlede udskrivning af indkomstskat.

Om lovforslagets økonomiske virkninger henvises i øvrigt til vedføjede bilag.

III. Bemærkninger til de enkelte paragraffer.

Til § 2.

Den i kommuneskattelovens § 1, stk. 1, 2. pkt. indeholdte bestemmelse om, at de skattepligtige uden for København og Frederiksberg skal ansættes til skat „efter formue og lejlighed“ efter reglerne i lovens § 9, har ingen selvstændig betydning, og da den som følge af reglerne i forslagets § 5 om indførelse af rateskala i de københavnske omegnskommuner og i forslagets § 6 om indførelse af beskatning med fælles procent i købstæderne, deres omegnskommuner og i større bymæssige sognekommuner bliver urigtig, foreslås den ophævet.

Den foreslåede ophævelse af lovens § 1, stk. 1, 4. pkt., er en følge af den i forslagets § 14 foreslåede ophævelse af bestemmelserne om skat til erhvervskommunen.

Til § 3.

Bestemmelserne i lovens § 7, stk. 1, hvorefter der for hver kommune skal tilvejebringes en skattevedtægt, som skal følges „ved ligningen på formue og lejlighed“, foreslås ophævet. Som begrundelse herfor skal anføres følgende: Pligten for hver kommune til at tilvejebringe en skattevedtægt indførtes ved den kommunale skattelov af 1903 med den begrundelse, at det var nødvendigt at tilvejebringe større ensartethed i fremgangsmåden ved skatte-ligningen i de forskellige kommuner. Da praktisk taget alle regler vedrørende den kommunale indkomstbeskatning i 1937 blev samlet i loven vedrørende personlig skat til kommunen (lov nr. 28 af 18. februar 1937), var der allerede dengang ikke nogen egentlig begrundelse for fortsat at opretholde pligten til at udarbejde skattevedtægter. At vedtægterne alligevel blev opretholdt ved 1937-loven, skyldtes formentlig hovedsagelig mere „traditionelle“ hensyn.

Til § 4.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen i lovens § 8, stk. 3, er en følge af forslaget om ophævelse af erhvervsskatten og medfører ikke nogen ændring i den bestående adgang til at afkræve skatteyderne

F. t. l. om ændr. af l. vedr. personlig skat til kommunen m. v.

efterbetaling af personlig kommuneskat, herunder skat af indtægt ved erhvervsvirksomhed i særlige tilfælde efter lovens afsnit IV. Erhvervskommunens adgang til — i tilfælde hvor der bliver tale om efterbetaling af skat for skatteåret 1958-59 eller tidligere skatteår — at afkræve skatteyderne efterbetaling af for lidt erlagt erhvervsskat for disse år berøres heller ikke af den foreslåede ændring.

Til §§ 5 og 6.

Efter de gældende regler er kommuneskatten i *Københavns, Frederiksberg og Gentofte* kommuner hidtil blevet udskrevet efter en fælles progressiv rateskala med en af kommunalbestyrelsen fastsat udskrivningsprocent af rateskalaens grundbeløb. I landets *øvrige kommuner* udskrives kommuneskatten derimod med en af kommunalbestyrelsen fastsat ligningsprocent af de skattepligtige indkomster, efter at disse er nedsat med eventuelle hustru- og børnefradrag samt forhøjet eller nedsat efter „lejlighed“.

Som omtalt i bemærkningernes afsnit II foreslås rateskalasystemet bibeholdt i de 3 *hovedstadskommuner* — omend rateskalaen er noget ændret som følge af indførelsen af de nye personfradrag — og samtidig foreslås denne nye rateskala indført som grundlag for skatteudskrivningen i *de københavnske omegnskommuner*. Herved forstås de kommuner, der har — eller for så vidt indenrigsministeren godkender det — kan få „borgmesterordning“ efter lov nr. 181 af 20. maj 1952.

I *købstæderne* (herunder Marstal og de sønderjyske flækker), i *købstædernes omegnskommuner* (d. v. s. kommuner med mindst 500 indbyggere i forstadsbebyggelser) samt i andre *større bymæssige kommuner* (d. v. s. kommuner med mindst 3 000 indbyggere i bymæssige bebyggelser) skal kommuneskatten efter forslaget udskrives med en af kommunalbestyrelsen fastsat, for alle skatteydere i kommunen fælles procent (beskatningsprocenten). Hvorvidt en kommune har tilstrækkeligt indbyggertal i forstadsbebyggelse eller bymæssig bebyggelse, til at blive omfattet af disse bestemmelser, afgøres på grundlag af den af det statistiske departement senest forud for ligningens foretagelse offentliggjorte almindelige folketælling, ved hvilken der foretages speciel optælling af indbyggere i henholdsvis forstæder og andre bymæssige områder. Har en kommune inden for sit område flere forstadsbebyggelser, skal kommunen overgå til det nye beskatningssystem blot det *samlede* indbyggertal i disse bebyggelser udgør mindst 500, og på tilsvarende måde sammenlægges indbyggertallene i flere almindelige bymæssige bebyggelser inden for samme kommune. Fin-

des der inden for en kommune såvel en eller flere forstadsbebyggelser på tilsammen *under* 500 indbyggere samt en eller flere andre bymæssige bebyggelser, er kommunen pligtig at overgå til det nye beskatningssystem, såfremt indbyggertallet i samtlige forstads- og andre bymæssige bebyggelser inden for kommunen tilsammen udgør mindst 3 000.

Når indbyggergrænsen er foreslået betydeligt lavere for kommuner med forstadsbebyggelser end for andre bymæssige kommuner, skyldes det — som anført i bemærkningernes afsnit II — at det som følge af erhvervsskattens ophævelse vil være hensigtsmæssigt at have samme beskatningssystem inden for et byområde, selv om det består af flere kommuner, hvoraf nogle ofte vil være ret små.

Selvom det er meningen, at det foreslåede beskatningssystem skal indføres i alle sognekommuner, der opfylder de foreslåede betingelser med hensyn til indbyggertal i forstadsbebyggelser eller andre bymæssige bebyggelser, kan det dog ikke udelukkes, at beskatningssystemet i enkelte af disse kommuner vil kunne virke urimeligt. I den foreslåede § 9 a, stk. 2, er der derfor optaget en bestemmelse om, at indenrigsministeren, når ganske særlige forhold foreligger, kan fritage en sognekommune for pligten til at anvende beskatning med fælles procent.

Såvel kommunerne i hovedstadsområdet som købstæderne og de sognekommuner, der skal overgå til det nye beskatningssystem, skal ved kommuneskattens beregning anvende samme *hustru- og børnefradrag* som ved statsskatteberegningen. Endvidere indføres der i alle disse kommuner som noget nyt et *personfradrag*, der fra og med skatteåret 1960-61 udgør 4 000 kr. for forsørgere og 2 500 kr. for andre skatteydere, jfr. foran i bemærkningernes afsnit II.

For skatteåret 1959-60 udgør personfradragene dog kun henholdsvis 3 000 og 2 000 kr., jfr. forslagets § 30, stk. 2.

De *sognekommuner*, der ikke bliver pligtige at overgå til det nye beskatningssystem, kan nårsomhelst frivilligt overgå hertil, og følger da samme regler som købstæderne og de større bymæssige kommuner. Træffer sognerådet ikke beslutning herom, fortsætter kommunen imidlertid automatisk med at udskrive skat efter de hidtil gældende regler.

I overensstemmelse hermed er lovens § 9 om kommuneskattens beregning efter forslaget opdelt i 3 paragraffer, nemlig § 9, der omhandler hovedstadsområdet, § 9 a med reglerne om det nye beskatningssystem, der skal gælde i provinsby-områderne og de større bymæssige kommuner, samt § 9 b, der indeholder de hidtil gældende ligningsregler for de øvrige sognekommuner, der ikke vælger at overgå.

til det nye system. Som følge heraf foreslås § 9 i lov nr. 110 af 18. april 1910 om indkomstskat til Københavns kommune ophævet, jfr. forslaget § 28, idet denne bestemmelse, der alene indeholder den gældende rateskala, nu bliver overflødig.

Efter lovens § 9, stk. 4, udfindes ligningsprocenten på grundlag af det samlede beløb, som kommunen udskriver i opholdskommuneskat. Dette beløb bestemmes i de gældende skattevedtægter som det beløb, der ifølge kommunens overslag for det pågældende skatteår skal udredes i opholdskommuneskat med et tillæg af indtil 10 pct. efter kommunalbestyrelsens skøn til imødegåelse af afgang. Da skattevedtægterne ifølge forslaget skal bortfalde, foreslås denne regel i stedet for optaget i loven, jfr. den foreslåede affattelse af lovens §§ 9 a, stk. 4, og 9 b, stk. 4.

Til § 7.

I de kommuner, hvor rateskala eller beskatning med fælles beskatningsprocent i overensstemmelse med nærværende forslag indføres, vil fremlæggelse af ligningslister ikke mere have betydning som kontrolforanstaltning, idet der nu kun vil kunne være grund til indsigelse mod den pålignede skat på grund af urigtig anvendelse af rateskalaen, fejlregning, anvendelse af urigtigt personfradrag eller forkert beregning af hustru- og børnefradrag. Disse forhold vil skatteyderen selv kunne konstatere på grundlag enten af rateskalaen sammenholdt med udskrivningsprocenten eller af beskatningsprocenten samt på grundlag af fradragsreglerne, der er ens for alle disse kommuner. I denne forbindelse kan bemærkes, at der for statsskattens vedkommende ikke er foreskrevet en tilsvarende almindelig fremlæggelse af ligningslister. De nuværende regler i lovens § 10, stk. 5, ville for kommuner, der anvender rateskala eller fælles beskatningsprocent, herefter alene have betydning, for så vidt de påbyder fremlæggelse af kommunens overslag. En bestemmelse herom hører naturligt hjemme i de kommunale styrelseslove og foreslås derfor ved nærværende forslags §§ 25 og 26 optaget i disse samtidig med, at det her foreslås, at lovens § 10, stk. 5, ændres således, at reglerne om fremlæggelse af ligningslisten alene kommer til at gælde kommuner, hvor beregningen af kommunal indkomstskat sker efter reglerne i lovens § 9 b, stk. 2-4.

Til §§ 8-11.

De ved disse paragraffer foreslåede ændringer af lovens §§ 11-13 og 14, 1. og 2. pkt., står i forbindelse med den foreslåede indførelse af rateskala eller beskatning med fælles procent i en række kommuner. Ved den ændrede formulering af de på-

gældende bestemmelser, der indeholder reglerne for påklage af den kommunale skatteansættelse, begrænses disse til alene at gælde for de kommuner, hvor rateskalasystem eller beskatning med fælles procent ikke indføres, idet der kun i disse kommuner vil være brug for særlige klageregler ved siden af de almindelige i statsskattelovgivningen indeholdte regler om klage over den ansatte indkomst. I de kommuner, hvor rateskala eller fælles beskatningsprocent anvendes, vil mulige urigtigheder ved den kommunale skatteligning alene kunne bestå i urigtig anvendelse af rateskalaen, fejlregning, anvendelse af urigtigt personfradrag eller forkert beregning af hustru- og børnefradrag, jfr. herved bemærkningerne til § 7. Fejl af denne art må en skatteyder ifølge sagens natur, selv om en særlig klageadgang ikke er hjemlet, til enhver tid kunne forlange berigtiget, dog naturligvis under forudsætning af, at hans krav ikke må anses for bortfaldet efter de almindelige foreldelsesregler.

Til § 13.

Ifølge lovens § 17 skal kommunens skatteprocent anføres i skattekvitteringen. Da skatteprocenten ikke indgår som led i beregningen af opholdskommuneskatten, og det som følge heraf er af mindre væsentlig betydning, at skattebilletterne indeholder oplysning om skatteprocenten, er bestemmelsen foreslået ophævet. Samtidig foreslås den tilsvarende bestemmelse i § 10 i den københavnske kommuneskattelov af 1910 ophævet, jfr. forslaget § 28.

De foreslåede ændringer er især ifølge redaktionel karakter.

Til § 14.

I denne paragraf foreslås bestemmelserne om skat til erhvervskommunen ophævet. Der henvises herom til bemærkningerne til det samtidig fremsatte forslag til lov om afløsning af skat til erhvervskommunen m. v.

Til §§ 15-18.

I lovens afsnit IV — §§ 29-32 — om skat af indtægt ved erhvervsvirksomhed i særlige tilfælde henvises flere steder til bestemmelserne i lovens afsnit III, der ved nærværende forslags § 14 foreslås ophævet. De som følge heraf nødvendige ændringer er optaget i forslaget §§ 15-18.

Da der ikke vil forekomme nogen ligningsprocent i de kommuner, der anvender rateskala eller beskatning med fælles procent, er bestemmelsen i lovens § 29 om skattens beregning endvidere — i forslaget § 15 — foreslået ændret, således at skatten i disse kommuner svares med kommunens skatteprocent, jfr. lovens § 17. Denne beregningsmåde har hidtil været anvendt i de tre hovedstadskommuner.

Ifølge lovens § 31, stk. 2, beregnes skatten for dødsboer på grundlag af den indkomst, som afdøde og — efter dødsfaldet — boet har haft af de i lovens § 18, stk. 1, nr. 1-4, omhandlede indtægtskilder i det forud for vedkommende skatteår senest afsluttede kalenderår (regnskabsår). Efter denne bestemmelse vil det kunne forekomme, at samme indtægt undergives samtidig beskatning hos dødsboet og en efterlevende ægtefælle. Da dette forekommer urimeligt, foreslås bestemmelsen — i forslaget § 17 — ændret således, at der ved beregning af skat fra et dødsbo bortses fra indtægter, der medregnes til en efterlevende ægtefælles skattepligtige indkomst for det pågældende skatteår.

Til §§ 19-22.

De foreslåede ændringer af lovens § 37, stk. 1, 1. og 2. pkt., er en følge af forslaget om, at de kommunale skattevedtægter skal bortfalde, jfr. bemærkningerne til forslaget § 3, samt af den foreslåede ophævelse af lovens afsnit III om erhvervs-skat. De foreslåede ændringer af § 38, stk. 1, 1. pkt., § 48 og § 49 a er alene en følge af forslaget om erhvervsskattens ophævelse.

Til § 23.

Bestemmelsen i lovens § 50, stk. 4, 2. pkt., er uden betydning efter den foreslåede affattelse af lovens § 9.

Til § 25.

Med hensyn til forslaget om, at der i købstad-kommunallovens § 21, stk. 1, optages en bestemmelse om, at overslaget skal fremlægges til eftersyn for kommunens beboere i tiden 1.-15. april, henvises til bemærkningerne til § 7.

Som det fremgår af bemærkningerne til forslaget §§ 8-11, vil der i de kommuner, hvor rateskala anvendes, eller beskatning sker med fælles procent, ikke være brug for en særlig instans, hvortil klager over ligningen kan indbringes. Da klager over indkomstansættelsen altid — også i tilfælde, hvor der ikke samtidig foreligger statsskattepligt — skal behandles af skatterådet og landsskatteretten, vil der herefter ikke længere være opgaver at varetage for de nuværende overligningskommissioner, og disse vil derfor kunne bortfalde. Den foreslåede

ophævelse af købstadkommunallovens § 25 tager sigte herpå.

De i købstadkommunallovens §§ 24 og 31 foreslåede ændringer er en følge af forslaget om indførelse af beskatning med fast procent i købstad-kommunerne.

Til § 26.

Landkommunallovens § 14, stk. 6, angår overslaget fremlæggelse. Med hensyn til den foreslåede ændring af bestemmelsen henvises til bemærkningerne til forslaget § 7.

Den foreslåede ophævelse af bestemmelserne i landkommunallovens § 43, stk. 1, 3.-4. pkt., er en følge af forslaget om erhvervsskattens bortfald.

Til § 27.

I overensstemmelse med en fra Københavns borgerrepræsentation modtagen indstilling er det fundet rimeligt at udskyde fristen for færdigbehandlingen af Københavns kommunes årlige overslag fra 15. februar til 31. marts. I konsekvens heraf foreslås ophævelse af reglerne om afholdelse af overordentligt valg til borgerrepræsentationen, såfremt indkomstskatten må udskrives med mere end grundbeløbet med tillæg af $\frac{1}{5}$.

Til § 28.

Bestemmelserne i § 9 i lov nr. 110 af 18. april 1910, de endnu gældende bestemmelser i lov nr. 671 af 22. december 1919 og lov nr. 123 af 13. april 1954, der indeholder de gældende regler om beregningen af kommuneskatten i de tre hovedstadskommuner, bliver nu erstattet af den foreslåede nye § 9 i kommuneskatteloven og foreslås derfor ophævet, jfr. bemærkningerne til forslaget §§ 5 og 6.

Angående ophævelsen af 1910-lovens § 10 henvises til bemærkningerne til forslaget § 13.

Til § 30.

I denne paragraf foreslås det, at personfradragene ved beregning af indkomstskat efter bestemmelserne i den foreslåede § 9, stk. 2 a), jfr. § 9 a, stk. 3, for skatteåret 1959-60 skal udgøre 3 000 kr. for forsørgere og 2 000 kr. for andre skatteydere. Der henvises herom til afsnit II i bemærkningerne til nærværende lovforslag.

Bilag.

Eksempler på de økonomiske virkninger af det foreslåede beskatningssystem.

I det følgende skal der på grundlag af eksempler fra enkelte kommuner gives en redegørelse for, hvorledes nærværende lovforslags bestemmelser om udskrivningen af kommuneskat vil virke for personer med indkomster af forskellig størrelse.

De nævnte beskatningsregler foreslås første gang anvendt for skatteåret 1959-60. Endvidere vil gennemførelsen af forskellige bestemmelser i andre lovforslag, der allerede behandles i folketinget, eller som fremsættes samtidig med nærværende lovforslag, øve indflydelse på kommunernes skatteudskrivning fra og med skatteåret 1959-60. Virkningerne af de skatteberegningsregler, der nu foreslås optaget i kommuneskatteloven, kan derfor ikke bedømmes, uden at der samtidig tages hensyn til de forskydninger i den kommunale skatteudskrivning, som gennemførelsen af de øvrige nævnte bestemmelser vil medføre. Det drejer sig om følgende bestemmelser:

1) Den ekstraordinære grund- og ejendomsskyld, der foreslås udskrevet i bykommunerne, jfr. forslag til lov om ekstraordinær grundskyld og ejendomsskyld til kommunen.

2) Ophævelsen af de særlige indtægtsbindingsregler for tillægsejendomsskatterne, hvorefter de nævnte skatter fremtidig skal behandles som almindelige driftsindtægter for de enkelte købstæder, jfr. § 8, stk. 3, i forslag til lov om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter m. v.

3) Ændringerne i bestemmelserne om huslejetilskud til familier med børn m. fl., jfr. kap. X-XIII i forslaget til lov om boligbyggeri.

4) Erhvervsskattens ophævelse og indførelse af en særlig afløsningsordning i visse kommuner, jfr. § 14 i nærværende lovforslag samt forslag til lov af afløsning af skat til erhvervskommunen m. v.

Endvidere er det i det følgende forudsat, at der i lov om boligbyggeri indføres en bestemmelse, hvorefter staten refunderer de enkelte kommuner en tredjedel af disses udgifter til de foran under 3) nævnte huslejetilskud m. v.

Hvis man skulle beregne, hvorledes de forannævnte bestemmelser vil påvirke kommuneskattens størrelse og fordeling på indkomstrin i enkelte kommuner i skatteårene 1959-60 og 1960-61, måtte man først foretage en opgørelse over kommunernes beskatningsgrundlag og udskrivningsbehov for de kommende år. Dette er imidlertid ikke muligt, fordi en lang række af de forhold, der måtte tages i betragtning ved en sådan opgørelse, ikke på forhånd kan bedømmes med tilstrækkelig sikkerhed. Derimod er det muligt at foretage en opgørelse over, hvorledes de omtalte bestemmelser ville have virket, dersom de havde været gældende i et tidligere år, for hvilket de nødvendige statistiske opgørelser er til rådighed. Der er derfor i det følgende givet en række oplysninger om, hvorledes de foreslåede bestemmelser ville have påvirket skatteudskrivningens størrelse og fordeling på forskellige indkomstrin i tre udvalgte kommuner, dersom de havde været gældende for regnskabsåret, henholdsvis skatteåret, 1957-58, der er det seneste år, for hvilket der foreligger tilstrækkelig statistik. Som eksempler på kommuner, der vil blive berørt af de foreslåede bestemmelser, er valgt Københavns kommune, en stor købstadskommune (Århus), og en tilstødende forstadskommune (Vejlby-Risskov), hvis indkomstskat i forvejen er noget lavere end skatten i den pågældende købstad.

De forskydninger i udskrivningen af kommuneskat, som de nævnte bestemmelser ville medføre for de to bykommuner, er angivet i følgende oversigt. Da de ekstraordinære ejendomsskatter foreslås udskrevet

med 7 promille for skatteåret 1959-60 og med 14 promille for skatteåret 1960-61, bliver nedsættelsen i skatteudskrivningen forskellig, alt eftersom den opgøres efter de foreslåede bestemmelser for det første år eller for det andet år.

	København mill. kr.	Århus mill. kr.
Udskrevet opholdskommuneskat 1957-58	309,4	48,4
<i>Nedsættelse heri:</i>		
7 promille ekstraordinær ejendomsskat	32,9	3,5
Tillægsejendomsskat	—	2,0
Erhvervsskattens afløsning . . .	÷ 0,2	÷ 0,1
Merudgift til huslejetilskud m. v.	÷ 6,0	÷ 0,9
Samlet nedsættelse <i>det første år . . .</i>	26,7	4,5
7 promille ekstraordinær ejendomsskat	32,9	3,5
Samlet nedsættelse <i>det andet år . . .</i>	59,6	8,0

Hvis de foreslåede bestemmelser for det første år havde været gældende i 1957-58, ville både København og Århus kunne have nedsat indkomstbeskatningen med 9 pct., medens de tilsvarende nedsættelser, beregnet efter reglerne for det andet år, hvor de ekstraordinære ejendomsskatter foreslås udskrevet med de fulde 14 promille, andrager 19 pct. for København og 17 pct. for Århus.

Den tilsvarende opgørelse for Vejlbyskoven, hvor der ikke opkræves tillægsejendomsskat og ikke foreslås opkrævet ekstraordinære ejendomsskatter, viser følgende forhøjelse af skatteudskrivningen:

	Vejlbyskoven 1000 kr.
Udskrevet opholdskommuneskat for 1957-58	3 364
<i>Forhøjelse heri:</i>	
Erhvervsskattens afløsning	316
Merudgift til huslejetilskud m. v.	30
Samlet forhøjelse	346

have medført en forhøjelse af kommuneskatten i Vejlbyskoven på 10 pct.

Da de foran angivne opgørelser vedrører året 1957-58, er det her forudsat, at omegnskommunernes tilsvarende afløsning af erhvervsskatten opgøres på grundlag af erhvervsskatbeløbene for skatteåret 1957-58 uden den foreslåede forhøjelse på 10 pct. Der er heller ikke taget hensyn til, at de beløb, Københavns kommune har modtaget som udligningstilsvare ifølge hovedstadsudligningen, foreslås forhøjet med henholdsvis 5 og 10 pct.

På grundlag af foranstående opgørelser og indkomststatistikken for de tre kommuner er det herefter beregnet, hvilke udskrivningsprocenter, henholdsvis beskatningsprocenter, de enkelte kommuner skulle have anvendt, dersom beskatningsbestemmelserne i nærværende lovforslag havde været gældende for skatteåret 1957-58. Disse skattesatser er opgjort så vel efter de for skatteåret 1959-60 (det første år) foreslåede bestemmelser, hvorefter personfradragene udgør 3 000 kr. for forsørgere og 2 000 kr. for ikke-forsørgere, som efter de for skatteårene fra og med 1960-61 (det andet år) foreslåede regler, hvorefter personfradragene andrager 4 000 kr. for forsørgere og 2 500 kr. for ikke-forsørgere.

Københavns kommune skulle i 1957-58 — efter bestemmelserne for begge år — have udskrevet skat med 95 pct. af grundbeløbene ifølge lovforslagets skala, idet virkningen af de højere personfradrag for det andet år ved beregningen nogenlunde opvejes af den omtalte større skattenedsættelse for dette år. For Århus kommune bliver de beregnede beskatningsprocenter 16,9 for det første år og 18,5 for det andet år, og for Vejlbyskoven kommune bliver de tilsvarende beskatningsprocenter henholdsvis 14,6 og 16,4.

I vedføjede tabel 1-4 er anført en række eksempler på, hvorledes de nævnte skattesatser ville have virket i de tre kommuner for forsørgere, der hverken har ret til hustru- eller børnefradrag (tabel 1, 3 og 4). Da de foreslåede beskatningsbestemmelser medfører, at kommuneskat i København fremtidig gradueres efter forsørgerstilling, er der desuden i tabel 2 anført tilsvarende eksempler for ikke-forsørgere i Københavns kommune. I de enkelte tabeller er de for 1957-58

De foreslåede bestemmelser ville således, hvis de havde været gældende i 1957-58,

udskrevne kommuneskattebeløb angivet for skattepligtige indkomster af forskellig størrelse. Desuden er anført de hertil svarende samlede indkomster, der er opgjort som indkomsterne før skattefradrag under forudsætning af, at de enkelte skatteyderes indkomst har været uforandret i en år-række. Tabellerne viser endvidere, hvilke forskydninger i kommuneskattebeløbene der ville være fremkommet, dersom såvel de foreslåede bestemmelser for det første år (1959-60) som bestemmelserne for det andet år (1960-61), havde været gældende i 1957-58. Ved beregningen af disse forskydninger i kommuneskatten er der set helt bort fra, at ændringer i de skattebeløb, der pålignes for det ene år som følge af skattefradragetsreglen, påvirker skatten for de efterfølgende år. De i tabellerne angivne forskydninger for det andet år viser således

forskellen mellem de for skatteåret 1957-58 gældende skattebeløb og de skatter, der ville være blevet udskrevet for dette skatteår, såfremt de foreslåede bestemmelser for 1960-61 havde været gældende allerede i 1957-58.

Som allerede fremhævet kan man ikke af tabellerne aflæse, hvorledes skatten i de tre kommuner vil ændres på de forskellige indkomstrin i skatteårene 1959-60 og 1960-61, dersom de foreslåede bestemmelser gennemføres. Derimod vil de anførte forskydninger, der er beregnet på grundlag af forholdene i skatteåret 1957-58, give et overblik over de økonomiske virkninger af de foran omtalte lovforslag i tre forskelligartede kommuner, når der ses bort fra, at kommunernes skatteudskrivning i de kommende år antagelig også vil blive påvirket af andre forhold, f. eks. udviklingen i beboernes indkomster, i kommunernes udgifter m. v.

Tabel I.

Forskydninger i kommunal indkomstskat i København.
Forsørgere uden ret til hustru- eller børnefradrag.

Skattepligtig indkomst	Samlet indkomst	Kommunal indkomstskat iflg. gældende regler for 1957-58	Forskydninger i kommunal indkomstskat	
			første år	andet år
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
2 000	2 080	80	÷ 80	÷ 80
4 000	4 359	319	÷ 186	÷ 319
6 000	6 917	557	÷ 158	÷ 291
8 000	9 576	796	÷ 131	÷ 264
10 000	12 334	1 034	÷ 103	÷ 236
12 000	15 219	1 299	÷ 102	÷ 235
15 000	19 697	1 697	÷ 101	÷ 234
20 000	28 259	2 359	÷ 98	÷ 231
50 000	82 150	7 950	÷ 160	÷ 350
100 000	183 250	18 550	÷ 367	÷ 576

Udskrivningsprocent i 1957-58.....	132,5
Anslået udskrivningsprocent for det første år.....	95
Anslået udskrivningsprocent for det andet år.....	95

Tabel 2.

Forskydninger i kommunal indkomstskat i København.
Ikke-forsørgere.

Skattepligtig indkomst	Samlet indkomst	Kommunal indkomstskat iflg. gældende regler for 1957-58	Forskydninger i kommunal indkomstskat	
			første år	andet år
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
2 000	2 080	80	÷ 80	÷ 80
4 000	4 579	319	÷ 53	÷ 119
6 000	7 117	557	÷ 25	÷ 91
8 000	9 776	796	+ 2	÷ 64
10 000	12 534	1 034	+ 30	÷ 36
12 000	15 419	1 299	+ 31	÷ 35
15 000	19 897	1 697	+ 32	÷ 34
20 000	28 759	2 359	+ 35	÷ 31
50 000	84 450	7 950	+ 30	÷ 65
100 000	189 550	18 550	÷ 158	÷ 262

Udskrivningsprocent i 1957-58.....	132,5
Anslået udskrivningsprocent for det første år.....	95
Anslået udskrivningsprocent for det andet år.....	95

Tabel 3.

Forskydninger i kommunal indkomstskat i Århus.
Forsørgere uden ret til hustru- eller børnefradrag

Skattepligtig indkomst	Samlet indkomst	Kommunal indkomstskat iflg. gældende regler for 1957-58	Forskydninger i kommunal indkomstskat	
			første år	andet år
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
2 000	2 061	61	÷ 61	÷ 61
4 000	4 323	283	÷ 114	÷ 283
6 000	6 954	594	÷ 87	÷ 222
8 000	9 729	949	÷ 104	÷ 205
10 000	12 613	1 313	÷ 130	÷ 197
12 000	15 576	1 656	÷ 135	÷ 168
15 000	20 172	2 172	÷ 144	÷ 126
20 000	28 930	3 030	÷ 157	÷ 54
50 000	81 775	7 575	+ 368	+ 981

Kommunal ligningsprocent i 1957-58	10,1
Anslået kommunal beskatningsprocent for det første år	16,9
Anslået kommunal beskatningsprocent for det andet år	18,6

Tabel 4.

Forskydninger i kommunal indkomstskat i Vejlbj-Risskov.
Forsørgere uden ret til hustru- eller børnefradrag.

Skattepligtig indkomst	Samlet indkomst	Kommunal indkomstskat iflg. gældende regler for 1957-58	Forskydninger i kommunal indkomstskat	
			første år	andet år
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
<i>Skatteydere, der ikke svarer erhvervsskat.</i>				
2 000	2 051	51	÷ 51	÷ 51
4 000	4 262	222	÷ 76	÷ 222
6 000	6 816	456	÷ 18	÷ 128
8 000	9 435	655	+ 75	+ 1
10 000	12 205	905	+ 117	+ 79
12 000	15 137	1 217	+ 97	+ 95
15 000	19 685	1 685	+ 67	+ 119
20 000	28 240	2 340	+ 142	+ 284
50 000	80 050	5 850	+1 012	+1 694
<i>Skatteydere, hvis hele indkomst er erhvervsskattepligtig i Århus.</i>				
15 000	20 172	2 172	÷ 420	÷ 368
20 000	28 930	3 030	÷ 548	÷ 406
50 000	81 775	7 575	÷ 713	÷ 31

Kommunal ligningsprocent i 1957-58	7,8
Anslået kommunal beskatningsprocent for det første år	14,6
Anslået kommunal beskatningsprocent for det andet år	16,4